

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

พระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้า

โรงพยาบาลนี้ช่วยมากจริงๆ และเป็นประจำด้วย เวลานี้ก็สร้างอยู่ห้าหกตึก ศรี เชียงใหม่ ๑ ตึก เป็นบ้านพักของเจ้าหน้าที่ ๓ ชั้น พิบูลย์รักษ์ ก็ ๓ ชั้น แปลนแบบเดียวกัน โนนสะอาด ๒ ตึก หลังหนึ่ง ๒๒ ล้าน หลังนี้ใหญ่ อีกหลังหนึ่ง ๘ ล้าน เรือนจำลาดยาว ๒ หลังแต่หลังใหญ่ ๓ ชั้น รวมทุกสิ่งทุกอย่างแล้วเป็น ๔๗ ล้าน โรงเรียนทางตะวันออกวัด หลังหนึ่ง รวมเป็น ๘ หลัง ทางกระบี่ พังงา นั้น ๔ หลัง

บ้านแพงมีสองวัด เราก็คงจะไปทอดกฐินให้ทั้งสองวัด วันที่ ๑๓-๑๔ วันที่ ๑๓ วันเสาร์เราไปตอนบ่ายไปค้างที่นั่น ตอนเช้าพอถวายกฐินแล้วเราก็กลับ เราก็คงได้เตรียมข้าวไปพร้อมไปแจกทานทางฝั่งโน้น(ลาว) ด้วย เพราะเราเคยให้ทุกปี ปีนี้จะเอาข้าวสารไปถุงละ ๑๒ กิโลอย่างน้อยไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันถุง ปีกลายก็เหมือนกัน ปีนี้กะว่าอย่างน้อยต้องหนึ่งพันถุง แต่คิดว่าจะมากกว่านั้น ทางโน้นก็ได้อาศัยทางนี้ อดอยากขาดแคลน มนุษย์เราต้องอาศัยกัน อยู่โดดเดี่ยวไม่ได้มนุษย์เรา ชี้ตลาดยิ่งกว่าสัตว์ทั้งหลายนะ สัตว์ทั้งหลายบางชนิดเขาอยู่ตัวเดียวก็ได้ เขาสบาย เช่น แมวและเสือ เขาไม่ค่อยอยู่กับเพื่อนกับฝูงอะไรมากมาย เขาอยู่ตัวเดียวก็ได้ มนุษย์นี่อยู่คนเดียวไม่ได้ ไม่มีใครเป็นเพื่อนก็ต้องเอาไอ้ตูดมาเป็นเพื่อน

มันชี้ตลาดมนุษย์เรา เพราะฉะนั้นจึงต้องอาศัยกัน ต้องเห็นโทษแห่งความชี้ตลาดของตน อยู่ที่ไหนต้องอาศัยซึ่งกันและกัน ที่พระพุทธเจ้าท่านสรุปเข้ามาสุดท้ายคือว่า อด ตา หิ อดตโน นาโถ ดนนั้นแลเป็นที่พึ่งของตนดีกว่าพึ่งผู้อื่น ให้พึ่งตัวเราเองทุกอย่าง กิจการงานทุกอย่าง ตลอดถึงธรรมภายในใจให้เป็นที่พึ่งของตนได้ เมื่อยังพึ่งไม่ได้ก็ต้องอาศัยผู้อื่นเสียก่อน หวังที่จะนำมาทำประโยชน์ให้แก่ตัวเอง อาศัยผู้อื่นเมื่อยังพึ่งตัวเองไม่ได้ ก็พึ่งผู้อื่นเสียก่อน เพื่อนำคติหรือสิ่งต่างๆ นั้นมาพึ่งตัวเอง ท่านจึงสอนให้มีความเสียสละ

ในตำราที่ท่านสอนไว้ คือพุทธศาสนาเราเป็นศาสนาของท่านผู้เลิศเลอทุกพระองค์ของพระพุทธเจ้า ท่านมาตามแถวตามแนวของท่าน ไม่ได้มาลุ่มลุ่มห้ำแบบสะเปะสะปะ คิดได้คิดเอาตามความต้องการ ตามความตั้งใจของตนเหมือนศาสนาอื่นใดทั้งนั้น ศาสนาของพระพุทธเจ้านี้ท่านเล็งตามแถวแนวกันมาโดยลำดับ เรียกว่าพระญาณหยั่งทราบ

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ก็ให้ท่านเป็นเบอร์หนึ่งเหมือนกันหมด ท่านการเสียสละ เรียกว่าทานบารมี ขึ้นกับพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ไม่มีบกพร่อง ท่านเป็นอันดับหนึ่ง เวลามาสอนโลกก็สอนเรื่องการให้ทานการเสียสละ เป็นพื้นฐานไปเช่นเดียวกัน

ทำไมท่านจึงสอนแบบเดียวกัน หลักธรรมชาติก็คือทานการสงเคราะห์กันเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งของสัตว์ทุกประเภท อยากจะว่าทุกประเภท ท่านจึงสอนให้เสียสละ แสดงน้ำใจต่อกัน การให้ทานเป็นการประสานน้ำใจ ผู้รับก็มีความยิ้มแย้มแจ่มใส ผู้ให้ก็ให้ด้วยความเมตตา ให้ด้วยความพอใจ ให้ด้วยความเคารพ ด้วยความเลื่อมใสเป็นชั้น ๆ ขึ้นไป ผู้ได้พอใจ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ท่านทรงเล็งญาณดูตลอด อย่างพระพุทธเจ้าของเรานี้ ตรัสรู้แล้วท่านพิจารณาย้อนหลัง เอาย่อ ๆ ออกมาไม่เอามากมาย ในภพชาติของท่านที่เป็นมา ๆ ท่านเอาย่อ ๆ ย่นเข้ามาจนกระทั่งถึงมา ๑๐ ชาตินี้ แล้วย่นเข้ามาถึงพระเวสสันดร ท่านเล็งดูร่องรอยของท่านที่เสด็จมาเป็นมาอย่างไร ๆ ท่านมีพระญาณหยั่งทราบ

พระพุทธเจ้าก็ทรงหยั่งทราบในพระพุทธเจ้าที่เป็นอดีตผ่านมาแล้ว ท่านดำเนินอย่างไรท่านเล็งญาณดู แล้วพระพุทธเจ้าที่จะเป็นไปข้างหน้าท่านก็เล็งญาณดู เช่นอย่างพระพุทธเจ้าของเราเวลานี้ ท่านทรงเล็งญาณดูแล้ว อนาคตวงศ์ นี้เรียกว่าที่กำหนดไว้ เฉพาะพระพุทธเจ้าของเรา ท่านกำหนดไว้ให้พอดี ท่านทราบมากกว่านั้นแต่ท่านไม่นำมาแสดง นำมาแสดงแต่ที่อยู่ใกล้ชิด เช่นพระพุทธเจ้าที่จะมาตรัสรู้ข้างหน้านี้มีถึง ๑๐ พระองค์ นอกจากพระอริยมะตไตรยที่จะมาตรัสรู้ในภพที่นี้ซึ่งมีพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ พระอริยมะตไตรยเป็นองค์ที่ทำ มาตรัสรู้แล้ว และต่อไปจะมีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้อีก ๑๐ พระองค์ ทรงเรียงพระนามพร้อมด้วย พระนามของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ ท่านสร้างพระบารมีอย่างไร ๆ นั้นเห็นไหมท่านเล็งทราบไว้แล้ว

พุทธศาสนาจึงเป็นศาสนาที่มีหลักมีเกณฑ์ จากจอมปราชญ์คือพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ทรงเล็งญาณดู ทั้งอดีตทั้งอนาคตของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย แต่ละพระองค์ท่านเล็งอย่างนั้นเหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นการสอนโลกท่านจึงสอนแบบเดียวกัน คือเป็นความถูกต้องแบบเดียวกัน ตั้งต้นขึ้นถึงอริยสัจ รวบรวมแห่งภพชาติของสัตว์อยู่ที่อริยสัจ ท่านตรัสรู้หรืออริยสัจนี้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา แล้วก็ทรงสอนแบบเดียวกันไป สอนโลกไม่ว่าจะธรรมชั้นใด ๆ ท่านสอนแบบเดียวกันหมด สอนด้วยความถูกต้องเหมือนกัน พระพุทธเจ้าทั้งหลายท่านสอนแบบเดียวกัน ถูกต้องแบบเดียวกัน ขนสัตว์โลกให้หลุดพ้นจากทุกข์โดยลำดับลำดับจนกระทั่งถึงนิพพานด้วยกันในพุทธศาสนาของท่าน

คำว่าพุทธศาสนาหมายถึงศาสนาของพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ ท่านดำเนินมา ด้วยพระญาณหยั่งทราบๆ ตลอดทั่วถึง นี่ท่านก็บอกไว้แล้วว่า ข้างหน้านี้พระอริยมेटไตรย จะมาตรัสรู้ เสด็จออกทรงผนวชเพียง ๗ วันตรัสรู้แล้ว องค์ที่ตรัสรู้ได้ง่ายท่านก็ว่า ที่ยาก ท่านก็ว่า พระชนมายุยืนยาวนานเท่าไรท่านบอกไว้หมดๆ สำหรับองค์ท่านเองท่านก็บอกว่า อายุสั้นก็คือเรา เพียง ๘๐ เท่านั้นเราก็ตายแล้ว พอถึง ๘๐ ปี วันนั้นก็เสด็จไปเลย เห็น ไหมล่ะ งามจากลำห้วยชาญชัยไหม แล้วผิตปลาตไหม ทรงปลงพระชนมายุเดือนสามเพ็ญ ที่เรียกว่ามาฆบูชา ปลงพระวาจว่า จากนั้นไปอีก ๓ เดือนเราจะนิพพาน คือเดือน ๖ เพ็ญ ท่านปลงพระวจา วันเดือนสามเพ็ญ อีก ๓ เดือนเราจะปรินิพพาน ท่านกำหนดไว้ เรียบร้อย

พอถึงวันนั้นแล้วก็เสด็จไปเลย จะไปนิพพานในเมืองนั้นๆ เสด็จไปเลยเขียว ถูก หรือผิต พิจารณาชิ พอถึงวันแล้วไปเลย พอไปถึงเข้าถึงสวนมัลลกษัตริย์ที่จะปรินิพพาน ทางโน้นทราบก็ออกมาไต่ถามว่าจะมาตายที่นี้แหละ นั่นเห็นไหม ในคืนวันนี้ บอกไว้เป็น ระยะๆ ไม่ผิตๆ นี้เรียกว่า เอกนามก็ แปลว่า หนึ่งไม่มีสอง คือพระญาณหยั่งทราบของ พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ไม่มีผิต ถ้าลงได้ลั่นคำใดแล้วเป็นถูกต้องทั้งหมดเลย เพราะแน่ แล้วๆ เช่นอย่างเราปรารถนาพุทธภูมิ ที่พระพุทธเจ้าพระองค์ใดได้ทรงพยากรณ์ไว้แล้วว่า ต่อจากนี้ไปเท่านั้นๆ จะได้บรรลุธรรม นี่ทรงพยากรณ์แล้ว จะเป็นอื่นไปไม่ได้ จะแก้ไข อย่างไม่แก้ไขไม่ได้แล้ว ต้องถึงแดนแห่งความตรัสรู้โดยถ่ายเดียว ถ้ายังไม่ทรงพยากรณ์นั้น ยังเปลี่ยนแปลงได้ ยกตัวอย่างเช่น หลวงปู่มั่นของเรา นี่ท่านเล่าให้ฟัง

ท่านเล่าให้ฟังว่า ที่แรกท่านปรารถนาพุทธภูมิ พอจิตจะเข้าด้ายเข้าเข็มที่ไรนี้ พุทธ ภูมิจะปรากฏขึ้น พอเห็นพุทธภูมิทางนี้ก็ถอยๆ แล้วพิจารณาคำนี้คำนั้นถึงเรื่องความ เกิดแก่เจ็บตาย ที่หาบหากองทุกข์มานี้เป็นเวลานาน เป็นพระพุทธเจ้าก็เป็นผู้มีอำนาจ วิชาสอนประชาชน สัตว์โลกได้เป็นจำนวนมากมาย แต่ถึงนิพพานด้วยกัน เราแม้จะไม่ได้ เป็นพระพุทธเจ้าเราก้ถึงนิพพาน จะสอนคนได้มากน้อยเพียงไร อันนั้นเราไม่ถือเป็น ประมาณยิ่งกว่าความที่จะให้หลุดพ้นจากกองทุกข์นี้ไปเสียเท่านั้น ก็เลยเปลี่ยนความคิด เสียใหม่

นี่พระพุทธเจ้ายังไม่ทรงพยากรณ์นะ ท่านเปลี่ยนมาเป็นสาวกภูมิ จิตก็พุ่งเลยท่าน ว่า หายห่วงเรื่องพระพุทธเจ้า ที่จะเป็นพระพุทธเจ้าข้างหน้าหายห่วงแล้ว พุ่งๆ เลย ท่านจึง ได้บรรลุธรรม ถ้าหากว่ามีพระพุทธเจ้าพระองค์ใดก็ตาม ได้ทรงพยากรณ์แล้วว่า จะได้ตรัส รู้ในระยะนั้นๆ แล้ว ยังไงก็แก้ไขไม่ตก นี่พระญาณหยั่งทราบไว้แล้ว แก้ไม่ตก นี้เรียกว่าพระ

ญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้า ทรงหยั่งทราบถึงอดีตของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย และทรงหยั่งทราบพระพุทธเจ้าที่จะมาข้างหน้า ระยะเวลาที่ท่านก็บอกไว้เพียง ๑๐ พระองค์ พระพุทธเจ้าของเราพระองค์นี้ท่านบอก ระบุชื่อไว้เลย พระนามของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ๆ ชื่อว่าอย่างนั้นๆ จะได้มาเป็นพระพุทธเจ้า ๑๐ พระองค์ เรียกว่าอนาคตวงศ์ วงศ์ของพระพุทธเจ้าที่จะได้มาตรัสรู้ ท่านบอกไว้เพียงแค่นี้ก่อน พอดี องค์ต่อไปท่านก็จะมาต่อไปอีก

ท่านทราบแล้วแต่ท่านเห็นว่าพอดีกับสัตว์ทั้งหลายที่จะพอเป็นคติแก่ตัวเองได้ ท่านบอกไว้ เช่นอย่างภทท์ภพนี้มีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ ๕ พระองค์ มา ๔ แล้วยังเหลือพระอรียเมตไตรย ครองราชย์สมบัติอยู่ ๔ หมื่นปี แล้วเสด็จออกทรงผนวชอีก ๔ หมื่นปีแล้วก็นิพพาน ศาสนาก็ไปพร้อมเลย เพราะท่านทรงครองธาตุชั้นธอยู่ถึง ๔ หมื่นปี สอนโลกนะ ส่วนพระพุทธเจ้าของเราเพียง ๔๕ ปีก็จึงวางบันไดหรือทอดบันไดเอาไว้ ทางเดินเอาไว้ให้สัตว์ทั้งหลายก้าวเดินตามนี้ คำว่าตามนี้ได้แก่สวากขาตธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้ว เป็นแบบแปลนแผนผังที่ถูกต้องดีงามแล้ว ให้ก้าวเดินตามนี้ก็เท่ากับเดินตามเสด็จพระพุทธเจ้านั้นแล เพราะฉะนั้นจึงวางไว้ถึงห้าพันปี พอถึงห้าพันปีนั้นก็หมด คำว่าหมดพระองค์ก็ทรงเล็งญาณดูสัตว์ทั้งหลายด้วย ว่าบรรดาสัตว์ทั้งหลายนี้จะสามารถเชื่อบุญเชื่อกรรมไปได้เพียงห้าพันปี นอกจากนั้นความเชื่อบุญเชื่อกรรมจะไม่มี มีแต่เรื่องของกิเลสธรมทั้งนั้นเลย

เรามาคิดดูซิ ตั้งแต่ศาสนาเพียง ๒๕๐๐ ปีนี้เป็นยังไงเรื่องราว มันก็ซุลมุนวุ่นวายกันอยู่อย่างนี้ทั้งๆ ที่คำสอนของพระพุทธเจ้าชี้แนวทางให้มันไม่ยอมไป มันเถลไถลออกนอกกลุ่มนอกทาง ทะเลาะเบาะแว้งกันยุ่งไปหมด ด้วยความรู้ความเห็นไม่ลงรอยกัน ทั้งๆ ที่ศาสนธรรมก็มีอยู่อย่างตายตัว แต่ความรู้ความเห็นของคนมีกิเลสถูกกิเลสนี้จุดลากออกจากอรรถจากธรรมไปเสีย จึงได้เกิดความทะเลาะเบาะแว้งยุ่งเหยิงวุ่นวาย เพราะความรู้ความเห็นระหว่างธรรมกับกิเลส ต่อกัน ฟัดกัน แก้กัน อย่างที่เราเห็นนี้ นี่เพียง ๒๕๐๐ เท่านั้นก็เห็นแล้วอย่างนี้ ถ้ามากไปกว่านี้เป็นยังไง พระองค์ทรงทราบหมดแล้ว เป็นระยะๆ จนกระทั่งถึงห้าพันปีนี้ หมด คำว่าบาปบุญนรกสวรรค์ไม่มีในหัวใจของสัตว์ มีแต่ความติดความดันความทะเยอทะยาน จะเอาให้ได้อย่างใจๆ ซึ่งใจนั้นเป็นเรื่องของกิเลสทั้งมวลหุ้มห่ออยู่แล้ว กระดิกพลิกแพลงไปแฉ่ไหนมีแต่เรื่องของกิเลส จะทำเจ้าของและผู้อื่นให้เสียหายล่มจมไปตามกันทั้งนั้น นี่คือเรื่องของกิเลส เป็นไปอย่างนี้เรื่อย ๆ อย่างนั้น

นี่เราอยู่ในระหว่างทางของพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนไว้แล้ว อย่าปลื้มอย่าแวง ออกนอกกลุ่มนอกทางของพระพุทธเจ้า คือสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว บอกว่าบาปมีบุญมี

แน่นอนตายตัว ถ้าไม่เชื่อนี้แล้วเจ้าของจะจม ถ้าไม่เชื่อว่าบาปมีบุญมี ส่วนมากกิเลสจะลากไปทำแต่ส่วนบาป ใ้ห้กล้าหาญชาญชัยในการทำความชั่วช้าลามก ซึ่งเท่ากับกล้าหาญชาญชัยเอาไฟมาเผาตัวเองนั่นแล ผู้นี้จะได้รับความเดือดร้อนตลอดไป ผู้ใดเชื่ออรรถเชื่อธรรม พระพุทธเจ้า เดินตามสายทางแห่งธรรมที่เรียกว่าสวากขาตธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้ว นี้เรียกว่าแบบแปลนแผนผังที่ถูกต้องแล้ว ให้เดินตามนี้ ก็จะมีบรรเทาเรื่องความทุกข์ทั้งหลายไปโดยลำดับ จนกระทั่งถึงความพ้นทุกข์ได้

เวลานี้ ๒๕๐๐ ปีธรรมก็ยังมียู่ ถึงใครจะปลีกจะแฉะออกไปก็ตาม ธรรมมีอยู่ สายทางมีอยู่ เราอย่าปลีกอย่าแฉะจากสายทางที่พระองค์ทรงสอนไว้ ก็เท่ากับตามเสด็จ พระพุทธเจ้าไปตลอดเวลานั้นละ ให้พากันจำเอาละ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ พอสมควร ต่อไปนี้จะให้พร วันนี้พูดธรรมะล้วนๆ ย่อๆ ไม่พูดมาก เพราะวันไหนก็มีแต่สกปรก อู้ยู่จริง ๆ

เมื่อวานนี้ก็ประชุมใหญ่อยู่นะ พระตั้ง ๓,๘๘๑ องค์ ประชุมเรื่องนั้นละ อย่างนี้ละ พูดเมื่อเช้านี้เด็กเขาจะหัวเราะผู้ใหญ่ที่ทำผิดทำพลาดเหมือนเด็ก คือคนธรรมดาเราเขาก็ทำไม่ลง แต่นี่เป็นผู้ใหญ่แล้วยังมาขึ้นทำด้วยความหน้าด้าน เด็กเขาจะหัวเราะ เรื่องราวมันเป็นมาจากนายอุดม ที่ถูกพระสงฆ์ท่านขับออกจากสำนักงานพุทธศาสนา เพราะไปทำเสียหายมากมาย และทำเสียหายไปตลอด ไม่มีแฉะเลย ท่านทนไม่ไหวก็ต้องขับออก ร้อนถึงนายก ต้องได้มาบังคับให้ออก แต่ทางนั้นขอให้อยู่ไปถึงวันเกษียณ ทางนี้ก็กำชับไว้ว่า จากนี้ไปถึงวันเกษียณอย่าก่อเหตุการณ์อันใดให้เกิดขึ้น แล้วให้อยู่ไปได้ถึงวันเกษียณ แต่นี้ถึงวันเกษียณมันก็เอาอยู่เรื่อย มันฟังเมื่อไรฟังนายก

ออกจากรั้วมันก็เสนอไปหาสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หรือว่าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จเกี่ยว หรือว่าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จเกี่ยวสั่งมาเราก็ไม่แน่นัก ผู้นี้มันไม่มีที่เกาะที่ยึดแล้วก็ไปเสียแข่งเสียหาสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ขอมาเป็นที่ปรึกษาหาเถรสมาคม สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็เลยมอบให้คนนี้เข้ามาอยู่ในมหาเถรสมาคม พูดตามหลักความจริงแล้ว คนนี้ถูกสาปแช่งออกไปแล้วจนกระทั่งถึงนายก แล้วเหตุใดสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ไม่ใช่เป็นคนเล็กน้อย เป็นผู้ใหญ่ผู้โตถึงขนาดสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแล้วเอาคนที่เสียหายและเป็นภัยอย่างร้ายแรงเข้ามาสู่มหาเถรสมาคมซึ่งเป็นที่ไว้วางใจของสังฆมณฑลได้ยังไง พิจารณาซิ นี่ละจึงว่าเด็กเขาหัวเราะนะทำอย่างนี้ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทำผิด ใหญ่โตขนาดไหนก็ตาม ยิ่งเป็นที่น่าดูถูกเหยียดหยาม น่าตำหนิติฉินินทาของคนทั่วๆ ไปเพราะเป็นผู้ทำผิด ไม่สมกับชื่อเสียงของตนที่เป็นใหญ่เป็นโต ควรจะดำเนินในทางที่ถูกที่ดีให้ผู้น้อยได้เป็นคติเครื่องเตือนใจต่อไป กลับมาเป็นมหาโจรในนามสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แล้วส่งคนชั่วเข้ามาในมหาเถรสมาคม จึงเรียกว่าเป็น

ความผิด นี่ละที่ประชุมเมื่อวานนี้ เพราะมันผิดอย่างร้ายแรง ทางคณะสงฆ์จึงต้องประชุม เตือนร้อนเข้าไปถึงมหาเถรสมาคม เรียกว่าให้ออก รับผิดชอบไม่ได้ว่างั้น

ถ้าหากว่ามหาเถรสมาคมยังฝืนรับอยู่ มหาเถรสมาคมนี้ก็ปกครองทัพบกพาโจร ก็ จะเอากันอีกเข้าใจหรือ เพราะเป็นความผิดที่ใครๆ ก็ทราบได้ด้วยกันทั้งนั้น เหตุใดจึงหน้า ด้านมาทำอย่างนี้ได้ นี่ละที่ประชุมวานนี้ การประชุมท่านทำถูกต้องตามกฎหมายข้อบังคับ ทุกอย่าง ท่านไม่ได้ทำผิด นี่ทำผิดมาโดยลำดับ ตั้งแต่ต้นๆ มาจนกระทั่งบัดนี้ ก่อแต่เรื่อง ความผิด ผู้ใหญ่เหล่านี้แหละก่อ ก่อมาตั้งแต่เรื่องโดยลำดับลำดับ ระวังลงได้ด้วยเหตุด้วย ผล ทางนี้ก็ไม่ถือสิทธิ์อะไร พอระวังแล้วก็ปล่อยผ่านไปๆ เพราะต้องการความสงบ เย็นในประเทศไทยและศาสนาของเรา เมื่อยอมรับว่าผิดแล้วก็ยอมรับก็สงบกันไป เรื่อยๆ แล้วก็ก่อเรื่องนั้นมา ก่อเรื่องนี้มา เวลานี้ก็ก่อมา จนกระทั่งถึงจะยกสมเด็จพระสันตปาปา สมเด็จพระสังฆราช นี่ก็เอากันอีก จากนั้นแล้วที่นี้ก็มาใส่อันนี้อีก มีตั้งแต่ก่อเรื่องความเสียหาย โดยลำดับลำดับ ไม่สมความเป็นผู้ใหญ่เลย นี่ละเรื่องราวจะไปยังไหนคอยฟังก็แล้วกัน นี่ละที่ ท่านมาประชุมก็เพราะเหตุนี้เอง เราว่าจะหยุดแล้วเรื่องอันนี้มันก็มาเกี่ยวข้อง จึงได้มา ประชุมกันเพราะเหตุนี้เอง ไม่ใช่อะไร เอาละไป

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz